

1

**Porządek nabożeństw
od 1.01.26 w Parafii
pw. św. Bonifacego
w Zgorzelcu**

2

**Słowo proboszcza
Barbara Święta
o górnikach pamięta**

2

**Do Maryi Panny na
Jasną Górę przez
cały rok**

4

**Zwyczajni niezwyčajni
są wśród nas
Sylwia Mikołajczyk**

5

Wieczysta adoracja

6

**Historia
żywego Kościoła
Z historii naszej parafii**

8

**Biblioteka poleca
O naśladowaniu
Chrystusa – Tomasz
a Kempis**

Redakcja:

Urszula Imbierowicz
Jadwiga Sobol
Jacek Lickindorf
Piotr i Andrzej Lehmann
ks. Maciej Wesołowski

Korekta:

Wiesław Duda

Porządek nabożeństw od 1.01.2026 w Parafii pw. św. Bonifacego w Zgorzelcu

1. Niedzielną Mszę św. – g. 8.00; 10.00; 12.00 i 18.00 (w lipcu i w sierpniu zamiast 18.00 o 20.00 (DPS Ostoja – sobota g. 15.00)
2. W tygodniu 7.00 oraz 18.00
3. Święta – wg ogłoszeń
4. Kancelaria: środa od 19.00 do 20.00 oraz czwartek 9.00-10.00
5. Spowiedź
 - a. czwartek od 19.00 do 20.00 – Adoracja w ciszy i okazja do sakramentu pokuty i pojednania
 - b. w tygodniu: rano w czasie Mszy św.; wieczorem pół godziny przed Mszą św.
 - c. niedziela pół godziny przed Mszą św. (nie w czasie Mszy św.)
 - d. okazyjna: I piątek, rekolekcje itd. wg ogłoszeń
6. Nabożeństwa
 - Nowenna do Matki Bożej Nieustającej pomocy w każdą środę o g. 18.00 i po niej Msza św.
 - Droga Krzyżowa w Wielkim Poście: piątek g. 10.00 oraz 18.30
 - Nabożeństwa majowe g. 17.30
 - Czerwcowe – po Mszy św. wieczornej
 - Październik – różaniec – g. 17.15
 - Listopad – wypominki – g. 17.30 w wybrane dni wg programu na kartkach
7. Roraty – g. 18.00 od poniedziałku do piątku
8. Adoracja Najświętszego Sakramentu – wg ogłoszeń
9. Dzień Miłosierdzia (3 piątek miesiąca) – koronka przed wieczorną Mszą św. za ++ w ostatnim okresie
10. Chrzty wg ustaleń w kancelarii

*UWAGA: Mogą nastąpić zmiany, zgodnie z niedzielnymi
aktualnymi ogłoszeniami*

Ks. Maciej Wesołowski, proboszcz

Bracia moi umiłowani! Wiedźcie, że każdy człowiek powinien być chętny do słuchania, a powściągliwy w mówieniu i nieskory do gniewu.

List św. Jakuba

Słowo proboszcza: Barbara Święta o górnikach pamięta

„Proszę księdza, dobrze, że jest elektrownia, dobrze, że jest kopalnia, bo nasi rodzice mają pracę i możemy spokojnie żyć” – tak dzieci mówiły, kiedy przybyłem do Bogatyni w roku 1998.

I od czasu do czasu jeszcze tak ktoś wspomni.

Ale czasy się zmieniły. Były przeróżne zmiany, restrukturyzacje i zagrożenia, ale i obietnice, w miarę jak zmieniała się władza w Warszawie.

Ważna jest praca, ważne są zarobki, bo przecież rodzinę trzeba utrzymać. To prawda... o tym pamiętamy i o to się troszczymy. Popatrzymy jednak szerzej, na wymiar duchowy i religijny.

Często, ale szczególnie jak zbliża się Barbórka, to górników, bardziej niż w ciągu roku, otaczamy modlitwą. W naszym „turoszowskim worku” gromadzimy się na uroczystych Mszach św. w intencji górników i ich rodzin.

Tak też jest od lat w naszym kościele.

I wcześniej i teraz. Jestem honorowym duszpasterzem górników, mam mundur i biorę udział co roku w uroczystej akademii z okazji Barbórki.

Pracując w Bogatyni byłem duszpasterzem górników i stąd teraz czuję nadal jako honorowy.

Przywołam jeden z wierszy o górnikach:

*Dymią kominy, maszyny huczą,
Tam w dole, gdzie ciężka praca trwa,
Górnicy z Turowa węgiel wydobywają,
Dla ciepła w naszych domach
i w jasny dzień.
Za odwagę, siłę i trud,
Wznosimy im okrzyki - jesteśmy wdzięczni.
Niech zawsze będzie bezpieczna praca,
I niech nikt nie czuje się zagrożony.”*

Są jeszcze inne wiersze i życzenia. A my mówimy w imieniu całej parafii z górnictwem „Szczęść Boże” (Msza św. w intencji górników była celebrowana w niedzielę 30 listopada 2025 o godz. 11.00).

Pozdrawiam,

*Ks. Maciej Wesotowski, proboszcz,
honorowy duszpasterz górników*

Do Maryi Panny na Jasną Górę przez cały rok

„Przez Maryję do Jezusa”

Powyższe słowa to dewiza Sióstr Służebniczek Starowiejskich. Jest to żeńskie, habitowe zgromadzenie zakonne Kościoła katolickiego, będące jednym z czterech, wyodrębnionych ze Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej (łac. Congregatio Sororum Selvularum Beatae Mariae Virginis Immaculatae Conceptae). Zgromadzenie to założył bł. Edmund Bojanowski. Rzeczą miała miejsce w Wielkopolsce, w dniu 3 maja 1850 roku. Warto poświęcić nieco uwagi samemu założycielowi tego zgromadzenia. Edmund Wojciech Stanisław Bojanowski, herbu Junosza (ur. 14.11.1814 w Grabonogu - zm. 7 sierpnia 1871 w Górcie Duchownej) to polski działacz społeczny, twórca ochronek wiejskich, tłumacz. Został beatyfikowany 13 czerwca 1999 roku w Warszawie, przez św. Jana Pawła II. Szczególne miejsce kultu Edmunda Bojanowskiego to sanktuarium w Luboniu-Żabikowie (woj. wielkopolskie). Jak często podkreślał błogosławiony, w dzieciństwie doświadczył łaski uzdrowienia z ciężkiej choroby. Jako osoba świecka otworzył ochronkę w Porzeczu, która dała początek Bractwu Ochroniarek, z którego rozwinęło się Zgromadzenie Służebniczek. Założyciel Służebniczek w formacji przyszłych sióstr dbał o wychowanie religijne. Uczył praktyk pobożnościowych takich jak modlitwa, rachunek sumienia, czytanie duchowe, medytacja. Błogosławiony Edmund Bojanowski jest patronem wielu parafii, przedszkoli, szkół katolickich i świeckich. Jego imieniem nazwane są też ulice. Wróćmy do istoty sprawy, do Sióstr Służebniczek NMP. Jeszcze za życia swojego założyciela siostry podejmowały prace na terenach leżących poza zaborem pruskim. W listopadzie 1831 roku powstała pierwsza ochronka w Galicji - w Podzwierzyńcu koło Łańcuta. Wkrótce zaczęły się zgłaszać kandydatki

do życia zakonnego w nowym zgromadzeniu. W związku z tym we wrześniu 1862 roku otwarto w Galicji nowicjat, przeniesiony w październiku 1863 roku do Starej Wsi, w diecezji przemyskiej. Szybko powstawały nowe placówki. Oczywiście jak wszystko inne, również to zgromadzenie sióstr przechodziło trudne koleje swojego istnienia. Tak samo jak trudna była historia istnienia (właściwie nieistnienia) naszej Ojczyzny podczas zaborów. W roku 1904 papież Pius X wydał dekret pochwalny, a w 1930 roku papież Pius XI zatwierdził zgromadzenie dekretem aprobacyjnym, a papież Pius XII zatwierdził konstytucję zgromadzenia. Charyzmatyczną misją sióstr jest pełnienie z miłości do Chrystusa posługi opiekuńczo-wychowawczej, katechetycznej oraz charytatywnej wśród dzieci, chorych i ubogich. Siostry Służebniczki mają swoje placówki na terenie Polski i poza jej granicami, także na terenach misyjnych. Naszemu miastu Zgorzelec – Siostry Służebniczki Starowiejskie są doskonale znane. Przez wiele lat były nierozdzielnie z nim związane (1946-2022). Ich ofiarna posługa i duchowe wsparcie na zawsze zapadło w naszej pamięci. Liczni z nas do dnia dzisiejszego utrzymują z siostrami serdeczne kontakty.

„Bądź radosna moja córko, Jezus nas kocha, a Jego Matka jest naszą najukochańszą Matką. Zatem odwagi i wytrwania...”. Słowa te wypowiedziała św. Maria De Mattias. Ta pochodząca z Włoch, święta zakonnica (ur. 4.02.1805 - zm. 20.08.1866) jest założycielką Zgromadzenia Adoratorek Krwi Chrystusa. Charyzmat zgromadzenia zrodził się po spotkaniu założycielki ze św. Kasprem del Bufalo, założycielem Misjonarzy Krwi Chrystusa. Powołaniem Adoratorek jest Adoracja Krwi Chrystusa mobilizująca do służby apostołskiej. Życie sióstr polega na całkowitym oddaniu się Bogu, aby czynić wszystko dla zbawienia człowieka. Cechą wyróżniającą duchowość zgromadzenia jest adoracja. Oznacza ona trwanie przed Bogiem i przekonanie o Jego realnej obecności. Wśród prac apostołskich zgromadzenia znajdują się m.in. działalność wychowawczo-opiekuńcza dzieci i młodzieży, katechizacja, prowadzenie grup duszpasterskich, praca w parafiach, opieka nad chorymi, działalność charytatywna. Pod opieką zgromadzenia działa Stowarzyszenie Krwi Chry-

stusa, zrzeszające świeckich. Przy naszej parafii św. Bonifacego takie stowarzyszenie działa, jest widoczne w swojej aktywności. Lipiec jest miesiącem poświęconym modlitwom i nabożeństwom związanym z Krwią Chrystusa. „Pielęgnowmy w naszym sercu miłość ku Jezusowi Ukrzyżowanemu i Zmartwychwstałemu oraz zabiegajmy o to, aby był On poznany i kochany przez wszystkich” – św. Maria De Mattias.

Człowiek zagniewany nie postępuje bowiem według Bożej sprawiedliwości.

List św. Jakuba

Zarówno Siostry Służebniczki Starowiejskie, pełniące posługę w naszym mieście (1946-2022) jak i Siostry Adorantki Krwi Chrystusa (1964-1982) na trwałe zagościły w naszych sercach. Dowodem potwierdzającym jest tablica pamiątkowa, ufundowana przez Wspólnotę Parafialną parafii św. Bonifacego. Została ona umieszczona i poświęcona w dniu 7 grudnia tego roku, w naszym kościele. Na tę wyjątkową uroczystość zaproszono wielu wspaniałych gości, ale przede wszystkim przedstawicielki obydwu zgromadzeń. Dzięki Panu Bogu od roku 2022 nieprzerwanie posługę kontynuują, równie z wielkim oddaniem, Siostry Służebnice Przenajświętszej Krwi.

Matko Boża Częstochowska, Królowo Polski wstawiaj się za nami wszystkimi u Syna Twego Jezusa Chrystusa.

Urszula Imbierowicz

Zwyczajni niezwyčajni są wśród nas

Sylwia Mikołajczyk

*„Trwali oni jednomyślnie na modlitwie”
Dz 1,14*

Te słowa z Pisma Świętego były mottem przewodnik spotkania księdza biskupa z przedstawicielami Odnowy w Duchu Świętym, które odbyło się 8 listopada 2025 r. Ze Zgorzelca również pojechała delegacja osób należących do tej wspólnoty.

Jadwiga Sobol: Pani Sylwio, była Pani na spotkaniu z księdzem biskupem. Na to spotkanie zaproszone były osoby zaangażowane?

P. Sylwia Mikołajczyk: Tak. Od września 2004 r. jestem członkiem Katolickiej Wspólnoty Odnowy w Duchu Świętym „Dzieci Żyjącego Boga” działającej przy parafii pw. św. Bonifacego w Zgorzelcu.

W chwili obecnej należę do grona osób odpowiedzialnych za tę Wspólnotę. W ważnych sprawach zastępuję lidera.

JS: Spotkanie prowadził ksiądz biskup Piotr?

P. Sylwia: Biskup pomocniczy diecezji legnickiej Piotr Wawrzynek od listopada 2024 r. pełni funkcję delegata Konferencji Episkopatu Polski ds. Ruchu Odnowy w Duchu Świętym w Polsce. Było to już nasze drugie spotkanie. Pierwsze odbyło się w listopadzie 2024 r. również w Legnicy w Domu Słowa – Centrum Formacji Ewangelizacyjnej Diecezji Legnickiej.

BONI
FAKTY

Na spotkaniu obecni byli przedstawiciele większości z około 20 wspólnot Odnowy w Duchu Świętym diecezji legnickiej. Ksiądz biskup był zainteresowany naszą działalnością na przestrzeni całego roku formacyjnego. Uważnie wysłuchał sprawozdań z organizowanych ostatnio wydarzeń. Przedstawił też swoje uwagi dotyczące naszych aktywności. Zaproponował wspólny udział w wydarzeniach ewangelizacyjnych takich jak Ewangelizacja Legnicy, czy Wieczory Chwały na terenie całego miasta. Poprosił o to, byśmy się modlili o nowe narzędzia ewangelizacji. Takie, dzięki którym nauka Pana Jezusa dotrze do najbardziej zatwardziałych serc. Dotychczasowe narzędzia, niestety, są już coraz mniej skuteczne.

Ksiądz biskup wyraził również z troską o wspólną formację liderów i animatorów naszych Wspólnot. Zaproponował organizację roku formacyjnego w oparciu o materiały z kursu „Służebne Przywództwo” organizowanego przez Charis International. Wyraził gotowość do udziału w cyklicznych spotkaniach formacyjnych z liderami i odpowiedzialnymi we wszystkich wspólnotach.

Całe spotkanie trwało około 2 godzin.

JS: Proszę nam przybliżyć działalność Odnowy.

P. Sylwia: Wspólnota jest grupą międzyparafialną – przychodzą do nas osoby z całego dekanatu zgorzeleckiego, a także Polacy mieszkający w Görlitz i okolicach.

Wspólnota liczy około 35 stałych członków. Ma też wielu sympatyków, którzy przychodzą na spotkania okazjonalnie, uczestniczą w ważnych

dla nas wydarzeniach, czy jeżdżą na organizowane przez nas rekolekcje i dni skupienia. Jeden raz w roku organizujemy wyjazd na Ogólnopolskie Czuwanie Wspólnot Odnowy w Duchu Świętym do Częstochowy, a także wspólnie uczestniczymy w diecezjalnym Forum Charyzmatycznym w Legnicy. Nasi członkowie przynajmniej raz w roku wyjeżdżają na rekolekcje pogłębiające wiarę. Organizują również wyjazdy na Lednicę, czy na dni skupienia do Domu Chleba do Ostrej.

Spotykamy się raz w tygodniu w poniedziałki. Spotkania rozpoczynamy wspólną Eucharystią o godzinie 18.00. Po niej przechodzimy do sali spotkań, gdzie odbywa się uwielbienie i część formacyjna. Jest również możliwość skorzystania z modlitwy wstawiennej. Raz w miesiącu organizujemy spotkanie otwarte w kościele – po Eucharystii adorujemy Pana Jezusa w Najświętszym Sakramencie i prowadzimy modlitwę uwielbienia.

JS: Dziękuję za rozmowę i starajmy się *trwać jednomyślnie na modlitwie*.

Wieczysta adoracja

Prawdopodobnie wszyscy chociaż raz w swoim życiu uczestniczyliśmy w adoracji, a niektórzy z nas słyszeli o lub brali udział w adoracji wieczystej. Jednak czy wiemy czym tak naprawdę jest adoracja lub właśnie ta wieczysta adoracja?

Adoracja (łac. adoratio - oddawanie czci, uwielbienie) oznacza słowa, gesty lub inne znaki stanowiące wyraz czci i szacunku, wyływające z uznania czyjejś wyższości i całkowitej od niego zależności. W praktyce i zwyczajach Kościoła katolickiego można ją zaliczyć do bardzo istotnych elementów religijnego kultu. Jako przykład może służyć adoracja krzyża w Wielki Piątek lub często połączona z wystawieniem adoracja Najświętszego Sakramentu. Adoracja oznacza zatem oddanie czci Bogu z miłością, szacunkiem i dziękczynieniem w miejscu Jego obecności, w Jego wspaniałości

i w całym Jego dziele zbawienia. Mówiąc inaczej jest to pełne miłości spotkanie z naszym Bogiem, Panem, Zbawicielem i najlepszym Przyjacielem.

Już od X wieku w klasztorach chrześcijańskich zaczęła się kształtować tradycja, by jedną z kaplic przeznaczyć wyłącznie na wystawienie Najświętszego Sakramentu. Ta praktyka stała się szczególnie formą oddawania czci obecnemu w eucharystii Chrystusowi. Nowy nurt pobożności eucharystycznej rozwinął się za sprawą św. Franciszka z Asyżu, który mocno podkreślał obecność Jezusa w Najświętszym Sakramencie i zachęcał

do modlitwy adoracyjnej. Z czasem z tej modlitwy rozwinęło się specjalne nabożeństwo polegające na adoracji Najświętszego Sakramentu wystawionego w monstrancji.

Znaczący wpływ na pogłębienie tej duchowości miał Sobór Trydencki (1545–1563). Podczas jego obrad szczególną uwagę zwrócono na eucharystyczny wymiar Mszy Świętej – nie tylko jako wspólnotowego upamiętnienia Ostatniej Wieczerzy, ale również jako ofiary. Teologiczna refleksja soboru stała się impulsem do dalszego rozwoju praktyk adoracyjnych.

Tradycja wieczystej adoracji jako osobnego nabożeństwa narodziła się na początku XVI wieku w Mediolanie gdzie podczas 40-godzinnego nabożeństwa błagalnego odprawianego w mediolańskiej katedrze ludzie licznie gromadzili się i modlili przed Najświętszym Sakramentem. Sposób tej nieustannej modlitwy szybko rozlał się na pozostałe kościoły w Mediolanie, a następnie zaczął się rozprzestrzeniać na inne miasta. W 1548 r. Filip Nereusz przeniósł ten zwyczaj do Rzymu, gdzie został on oficjalnie zatwierdzony przez papieża Klemensa VIII i zaczął być praktykowany w tamtejszych kościołach. Z czasem zaczęto organizować adoracje trwające cały rok – stąd określenie „adoracja wieczysta”. W Polsce praktykę wieczystej adoracji rozpoczęła najpierw diecezja płocka w 1779 r. oraz gnieźnieńska – od roku 1792. Nabożeństwo i pragnienie osobistej dłuższej rozmowy z Bogiem z biegiem czasu spowodowało, że w niektórych kościołach zaczęto urządzać kaplice wieczystej adoracji, w których odbywa się ona w trybie ciągłym. Jako, że nie każda świątynia ma możliwość być otwartą 24 godziny na dobę przez 7 dni w tygodniu z pozostawionym wystawionym Najświętszym Sakramentem, lub też nie ma możliwości przygotowania całorocznego miejsca takiej formy modlitwy wprowadzona została jej rotacyjna forma. Oznacza to, że w obrębie danej diecezji każdego dnia inna parafia przygotowuje i przeprowadza u siebie w świątyni trwające cały dzień nabożeństwo wieczystej adoracji Najświęt-

Z historii naszej parafii

szego Sakramentu (w naszej świątyni parafialnej ostatni taki wyznaczony dzień był 18 listopada tego roku).

Adoracja wieczysta to zatem nieustanna modlitwa i czuwanie przed wystawionym w monstrancji Ciałem Chrystusa, ukrytym w postaci białego chleba odbywające się bez przerwy, dniem i nocą, przez cały rok. Odbywa się ona zarówno indywidualnie, jak i wspólnotowo, a wierni z oddaniem troszczą się o to, by Jezus nigdy nie pozostawał sam.

Adoracja wieczysta jest darem Boga dla Kościoła na nasze czasy. Jeżeli ten dar jest przyjęty właśnie jako dar, przynosi on wielkie dobra duchowe dla wspólnoty i staje się źródłem wielu dobrych owoców i łask. Jako że adorujący wymieniają się w ramach podjętych dyżurów, adoracja nie może być postrzegana jako prywatna forma pobożności. Staje się ona „modlitwą otwartą na świat (która obejmuje swoim zasięgiem cały świat), zaszczytną służbą wobec ludzkości”. Nieprzerwany łańcuch adoratorów ma jedyny i ostateczny cel jakim jest adorowanie Najświętszego Sakramentu dzień i noc. Chociaż każda osoba jest wezwana indywidualnie, razem tworzą one pewnego rodzaju bractwo eucharystyczne, wspólnotę wiary i miłości wokół Jezusa w Eucharystii, sakramencie i więzi jedności. Poprzez adorację wieczystą, wspólnota oddaje cześć i chwałę, która Bogu się przynależy.

Podążając zatem za słowami świętych korzystajmy zatem w pełni z darów łaski jakie nam daje osobiste spotkanie z Jezusem podczas adoracji.

Opracowanie własne na podstawie posiadanej wiedzy oraz artykułów na stronach internetowych:

Andrzej i Piotr Lehmann

W naszym kościele witraże są proste. Pozbawione ozdób, które występują w innych świątyniach. Musimy pamiętać, że został on zbudowany w założeniu jako kościół garnizonowy. Czyli minimum tego co konieczne. Mimo tego – mamy co oglądać, doszukiwać się znaczeń i symboli. Nasze witraże są inspirowane Ewangelią, tradycją kościoła i przypowieściami. Idźmy dalej tą drogą obrazów zapisanych na szkle. Oto druga odsłona naszych znaków. Prostota i piękno.

Symbolika trafiająca do każdego. Dwa kłosa pszenicy. Nad nimi słońce, ale bardziej to hostia. Hostia, której skład to pszenica i woda. Słowa „Panis Vitae” to w tłumaczeniu „Chleb Życia”. Dla nas Chlebem Życia jest Eucharystia. To sam Jezus Chrystus. To określenie pochodzi z Ewangelii wg św. Jana 6,35, gdzie Jezus mówi: „Ja jestem chlebem życia; kto do Mnie przychodzi, nie będzie łaknął, a kto we Mnie wierzy, nigdy pragnąć nie będzie.” Praca rolnika złożona na ołtarzu zamienia się w duchowy pokarm. „Ziarna padły na ziemię żyzną i wydały plon: jedno stokrotny, drugie sześćdziesięciokrotny, a inne trzydziestokrotny” Kłosa pełne ziaren, które wyrósł z żyznej gleby, na której zasiano Słowa Życia. Chleb życia to pokarm w drodze do wieczności. Chleba naszego powszedniego daj nam Panie.

To bardzo charakterystyczny i bogaty symbolicznie motyw witrażowy. Czerwone tło, koło, wewnątrz trójkąt. „IAHVE” często też „YHWH”, to imię Boga w Starym Testamencie, zapisane po hebrajsku jako יהוה (JHWH).

To tetragram – cztery litery hebrajskie, które w tradycji żydowskiej oznaczają Boga samego, „Jestem, który jestem” z Księgi Wyjścia 3,14. W chrześcijańskiej ikonografii symbol ten pojawia się często jako: znak Boga Ojca, lub symbol Trójcy Świętej, ponieważ imię Boga umieszcza się w trójkącie – znaku Trójcy – Ojciec, Syn, Duch Święty. Koło to wieczność, doskonałość, nieskończoność Boga, Czerwone tło to miłość Boża, ofiara Chrystusa, ogień Ducha Świętego. Często zamiast liter – w trójkącie umieszczano symbol oka jako symbol Opatrzności Bożej i Boga czuwającego nad ludzkością. Tutaj Bóg jest w centrum wiary i świata.

Ten symbol jest podobny do tego z poprzedniej gazetki. Koło to kula ziemiska. Na niej krzyż wycięty trzema liniami. Kula to pełnia. I Bóg wypełnia tę pełnię. Zabrudzenie w dolnej części to niestety uszkodzenie szkła. Ale możemy pokusić się o pewne porównanie. Uszkodzenie witrażu jest jak nasza grzeszna ułomność. Zaciek i bród to nasze niedoskonałości. Bóg jest ponad to. Możemy obmyć nasze grzechy w Jego miłosierdziu. Nie wycierajmy tej szyby. Niech tak pozostanie.

Doskonale nam znany symbol. ΦΩΣ ΖΩΗΣ (czytane fonetycznie jako FOS-DZOE) czyli „Światło Życie” lub dokładniej „Światłość życia”. Umieszczone w kole. Litery tworzą krzyż. W środku wspólna litera „Omega” To pełnia poznania wypływająca z odkrycia Chrystusa. „Ja jestem światłością świata.” (J 8,12) „Ja jestem drogą, prawdą i życiem.” (J 14,6)

Wczesne chrześcijaństwo często łączyło te dwa pojęcia jako wyraz pełni Bożego objawienia: Chrystus daje światło i życie. Ks. Blachnicki użył tego symbolu tworząc Ruch Światło-Życie – inaczej zwany OAZĄ. Całe pokolenia młodych Polaków pod tym symbolem odnalazło Żywego Boga. I pomyśleć, że w latach 30-tych umieszczony symbol w oknie naszego kościoła nabierze nowego znaczenia w Polsce lat 80-tych. Symbol ten został umieszczony na skórzanym krążku zwanym potocznie „foską” noszony przez setki tysięcy młodych ludzi. To ruch odnowy polskiego Kościoła, który do dzisiaj przynosi owoce. Oby jak najwięcej młodych ludzi założyło ten symbol na szyję i przyjęło go do swojego serca.

Jacek Lickindorf

Biblioteka poleca:

O NAŚLADOWANIU CHRYSTUSA

TOMASZ A KEMPIS

Fragmenty: **O nauce prawdy.**

Nasze pojęcie i nasz zmysł często nas myli i mało widzi. Wielka to bezmyślność, iż zaniechawszy rzeczy pożytecznych i potrzebnych, uganiamy się za tym, co jest ciekawe a niebezpieczne. Mamy oczy a nie widzimy.

Powinno to być naszym głównym zadaniem: zwyciężać samego siebie, co dzień w walce ze sobą stawać się mocniejszym i co dzień choć cokolwiek postąpić ku coraz lepszemu.

Proboszcz: ks. Maciej Wesółowski
Wikariusz: ks. Piotr Górka

e-mail: bonifacyzgc@wp.pl
www.bonifacyzgorzelec.pl

Msze Święte

w niedziele: 7:30, 9:30, 11:00, 12:30, 18:00
w dni powszednie: 7:00, 18:00

Kancelaria parafialna

wtorek, środa, czwartek: 9:00-10:00, 16:00-17:30

Spowiedź Święta

w czwartki: 19:00-20:00 (Jubileuszowa Godzina Miłosierdzia) oraz w niedziele 30 min. przed Mszą Św., w dni powszednie rano w czasie Mszy Św. i wieczorem 30 min. przed Mszą Św.